

JAUSMŲ KLASIKA

Bryn
Turnbull

Monarcho
meilūžė

Didžiosios Britanijos karališkoji šeima ir skandalas,
amžiams perrašęs monarchijos istoriją.

Bryn
Turnbull





Bryn
Turnbull
*Monarcho
meilužė*

Iš anglų kalbos vertė
Asta Buckiūnaitė

Skiriu Heili

1

1934 m. spalio 9 d.

*Karališkasis pašto laivas „Didžiosios Britanijos imperatorė“**

Telma laikė Manhataną savo namais, nors jau daugiau nei dešimtmetį ten nebegyveno. Tai buvo jos pirmųjų patirčių miestas: ten ji užsitraukė savo pirmąją cigaretę „Lucky Strike“, vienuolyno mokykloje pavogtą iš vienuolės rašomojo stalo stalčiaus, ir pensiono miegamajame leido ją per rankas po miego valandos. Kartu su dvyne seserimi Glorija išsinuomojo pirmąjį judviejų butą Penktojoje aveniu, namo rausvo smiltainio fasadu mansardoje – nors šešiolikmetės buvo per jaunos gyventi be priežiūros, jos šito nepaisė; užvertė gėlėmis svetainę ir ištuštino ledainę. Telma pirmą kartą susidūrė su viešuma Niujorko uoste: jai buvo aštuoneri, kai ją apspito žurnalistai tėvo diplomato prašymu – taip šis siekė nukreipti priešiška nusiteikusios spaudos dėmesį. Kitos dienos laikraščiuose pasirodė ne į Vašingtoną atšaukto Hario Morgano, bet jo dvynių nuotraukos: Telma ir Glorija,

* „Empress of Britain“ (angl.) (čia ir toliau – vertėjos pastabos).

žengiančios tilteliu iš laivo, pasipuošusios priderintomis prijuostėmis.

Pirmoji santuoka, prisiminė Telma, tvirčiau prie kaklo sugniauždama sabalo apykaklę. Pirmoji ištuoka. Ji dar ilgai stovėjo ant denio, stebėdama, kaip laivas praplaukia pro Sautamptono raudonų plytų namus, kol nutarė paieškoti užuovėjos nuo žvarbaus oro.

Nors ir sunkiai ryžosi palikti Deividą beveik šešioms savaitėms, Telma žinojo, kad nelabai turi iš ko rinktis: Glorijos teismo procesas tapo žiniasklaidos sensacija, kuriai buvo skirta daugybė skilčių pirmuosiuose Amerikos ir Europos laikraščių puslapiuose. Kova dėl vaiko globos, korespondentų, kurie kasdien mindžikavo prie teismo rūmų laiptų, pakrikštyta „Šimtmečio byla“, virto jos sesers košmaru; jai teko ne tik ginti teisę auginti dukterį, bet ir saugoti savo reputaciją. Telma vis dar graužėsi dėl Glorijos atsiųsto laiško: „Blogai, kad Redžio sesuo patikėjo tuo, kas apie mane kalbama, bet sužinoti, jog tuos gandus paskleidė mūsų motina, – to jau per daug...“

Telma suprato, kad paskalos dar ilgai nesiliaus ir pasibaigus teismams – tai buvo neišvengiama, juk kalbama apie Vanderbiltų dukterį ir Vanderbiltų turtus.

Laišką ji gavo prieš penkias dienas ir užsisakė kelionę pirmuoju garlaiviu, plaukiančiu į Niujorką. Jei tokioje padėtyje būtų atsidūrusi jos sesuo Konsuela ar brolis Haris, Telma būtų pasisiūliusi pagelbėti kuo galinti, bet Glorija, jos dvynė sesuo, buvo ištikimiausia Telmai. Visada taip buvo – jiedvi palaikė viena kitą.

Telmos galvoje sukosi tik viena mintis, kuri neleido galvoti apie tai, ką ji ras Amerikoje.

„Ar ir aš turėčiau vykti?“ – prieš keletą dienų paklausė Deividas Belvederio forte. Prastas oras, laimei, suginė Telmą, Deividą ir jų svečius vidun, – užuot leidę popietę ravėdami Deivido daržus, jie susibūrė prie židinio žaisti kortomis ir siuvinėti. Deividas padėjo savo siuvinėjimo lankelį į šalį – nebaigta siuvinėti rožė liko tarytum neregė spoksoti į lubas.

Kitoje kambario pusėje Volisa Simpson, apžiūrinėdama baro vežimėlio turinį, atsigrėžė.

„Nekvailiokite“, – tarė ji. Kambario kampe plačiame odiniame fotelyje įsitaisęs Volisos vyras Ernestas užlenkė laikraščio kamputį. Trumpam stojo tyla, o Volisa ilgiais pirštais švelniai braukė per sunkių grafinų krištolinius kamštelius, kol galiausiai pasirinko.

„Juk nemanai, kad būtų gerai velti jį į šitą sumaištį? – paklausė ji žvelgdama į Telmą ir pildama gryną škotišką viskį. – Matei, kas rašoma laikraščiuose. Ar gali įsivaizduoti, kokią košę jie užvirs, jei čia įsipainios ir Velso princas? Nenoriu tavęs įžeisti, Telma, bet jam tiesiog nepridera įsitraukti į šią istoriją, ar nesutinki?“

Volisa padavė Deividui viskį, šis suraukė antakius.

„Man baisiai nesmagu dėl viso šito, – sumurmėjo jis. – Glorija čia niekuo dėta. Ji viso to nenusipelnė... Gal visgi kuo nors galėčiau padėti?“ – jis pasižiūrėjo į Telmą maldaujančio šunyčio akimis.

Volisa atsisėdo.

„Leiskite Telmai vykti palaikyti sesers. Glorijai reikia šeimos paramos, sere, o ne karališkosios intermedijos.“

„Volisa teisi, sere, – įsiterpė Ernestas, pasidėdamas laikraštį ant kelių. – Jūs pridarysite daugiau žalos nei naudos. Ar malonėtum ir man sutaisyti gėrimą, brangioji?“

Deividas atsiduso, bet neatrodė įtikintas.

„Aš nenoriu šliukštelėti dar daugiau žibalo į ugnį, – tarė jis, Volisai sugrįžus prie gėrimų vežimėlio. – Bet negaliu pakęsti minties, kad keliausi viena.“

Telma sėdėjo šalia jo ir šypsodamasi svarstė, ką pasakytų Deivido patarėjai, jei šis vien tik pakomentuotų Vanderbiltų teismo procesą, o ką jau kalbėti apie jo paties kelionę į Ameriką.

„Jie teisūs, – pripažino ji, suimdama jam už plaštakų. – Manau, kad nieko daugiau negali padaryti. Bet dėkoju, jog nori pagelbėti.“

Deividas nusišypsojo, veide išryškėjo nuo rūpesčių atsiradusios raukšlės.

„Žinoma, – jis pabučiavo Telmai skruostą. Tada paėmė į rankas siuvinį, pakėlė prie akių siuvinėjimo lankelį ir atidžiau apžiūrėjo dygšnius. – Tik nepalik manęs vieno ilgam. Bijau, kad neištversiu.“

Atsisėdusi ant Ernesto krėslo porankio, Volisa pagavo Telmos žvilgsnį. Raudonos Volisos lūpos išsiritė į platų raminantį šypsnį.

Telma jau beveik ketverius metus palaikė artimus santykius su Edvardu, Velso princu (artimiausi žmonės jį vadino Deividu), bet niekaip nepajėgė atsikratyti netikrumo jausmo, jo šešėlis persekiojo nuo tos akimirkos, kai tapo princo gyvenimo dalimi. Deivido charizma, jo naivumas ir, svarbiausia, mergiškiaus žvilgsnis neretai nukreipdavo jo mintis; Telmą jau buvo apnikusios abejonės, kad jis slapčia susitikinėja su kitomis moterimis, kai vyksta į užsienį oficialių vizitų, bet šį kartą kankino nuojauta: šios šešios atsiskyrimo savaitės gali būti pražūtingos. Nors Deividas ir krintosi atsiveikindamas su ja forte, jo bučinyš vos pastebimai buvo pasikeitęs:

šįkart jis kažkodėl atrodė šaltesnis. Subtilus pokytis, bet jo užteko priversti Telmą dvejoti, ar nevertėtų sutrumpinti kelionės. Sėsdamasi arbatinėje prie tuščio staliuko, ji prisiminė vakarykščius pusryčius su Volisa Londone ir susimąstė, ar šis susitikimas nuramino, ar tik dar labiau sustiprino abejones.

Jiedvi susitiko viešbutyje „Ritz“. Telma daugybę kartų ten lankėsi anksčiau, įsikibusi Deividui į parankę, ateidavo pašokti pokylių salėje ar pavakarieniauti privačiuose liukso kambariuose su vienu iš jo brolių. Vakar tebuvo tik ji ir Volisa prie atokaus staliuko žiemos sodo gilumoje. Londoną gaubė vėsus rūkas, todėl restoranas buvo beveik pilnas, lankytojai, įsitaisę kreminės spalvos kėdėse, ieškojo užuovėjos nuo miglos. Salės viduryje puikavosi barokinis fontanas, jo paausutos prabangios detalės atsikartojo auksinėse sienų ir lubų voliutose.

„Šiandien atrodai išsiblaškiusi, Telma, ar jaudiniesi? Aš visuomet prastokai jaučiuosi prieš kelionę. Kelionės atima tiek daug jėgų“, – tarė Volisa, gražindama meniu aptarnaujančiam padavėjui.

Kaip įprastai, Volisa buvo labiausiai išsipusčiusi dama visoje salėje: vilkėjo jos lieknai figūrai kruopščiai pritaikytą sviesto geltonio popietės suknelę aukšta apykakle, papuošta gintaro ir aukso sage ties kaklo duobute. Tobulai sugarbanoti, susegti plaukai ir vyšnių spalvos lūpos atitraukė dėmesį nuo kampuoto žandikaulio. Įsitaisiusi prie marmurinės kolonos, Volisa atrodė kaip čia buvusi, o akinantis supančios aplinkos grožis tik pabrėžė jos kuklų žavesį.

Telma išsitraukė iš rankinės cigarečių dėklą ir žiebtuvėlį.

„Nežinau. Taip nesinori palikti Deivido. Jis gali nugrimzti į melancholiją...“

Volisa kilstelėjo arbatos puodelį, sumenkindama Telmos nuogaštavimus.

„Jis juk vyras, o jie ilgai nesisieloja. Leisime jam pagedėti tavęs koki pusdienį, kol ras kokią tinkamą pramogą.“

„Dėl to ir jaudinuosi, – prisipažino Telma. – Neprieštarauju pramogoms, kol jos netampa įpročiu. Manęs nebus taip ilgai. O jei kas nors susuks jam galvą?“

Volisa raukydamasi pašnairavo į Telmą.

„Negaliu nuneigti tokios galimybės. Be tavęs jis jausis beviltiškai vienišas.“

Sopancia širdimi Telma nutaikė žiebtuvėlio liepsną į cigaretės galą.

„Ką gi, – tarė ji apsimestinai pasitikinčiu tonu. – Dabar, regis, nieko nepakeisi. Man teks pasikliauti tavimi – tikiuosi, jį prižiūrėsi, kol būsiu išvykusi.“

Sekundę Telma susvyravo, kad bus pasakiusi kai ką nederamo, bet Volisa nusišypsojo.

„Žinoma, – linktelėjo ji, dėdama puodelį ant lėkštutės. Ištiesusi ranką per stalą paplekšnojo Telmai dilbį. – Gali manimi pasikliauti. Kol nepamiršau, noriu kai ko paprašyti: ar nenupirtum man Niujorke kelių mažmožių? Čia taip sunku rasti kai kuriuos dalykus...“

Nors ir labai žavėjosi Volisa, Telma žinojo, kad pasirinko prastą globėją: jos akiplėšiškos manieros jau atgrasė daugelį jų draugų, tad Deividas verčiau išvis atsisakys linksmybių, kol Telma išvykusi. Pagalvojusi apie juodu – Deividą ir jo sarginį šunį, ji nusišypsojo, bet iškart sau papriekaištavo. Taip nedera. Jei Volisa privers Deividą galvoti tik apie ją, Telmą, išties turės būti dėkinga. Telma netikėjo, kad Deividas rimtai nusiteikęs vesti, bet širdies gilumoje šis klausimas kėlė nerimą.

Telma apsidairė po arbatinę – laivui išplaukus iš uosto, į ją plūstelėjo dar daugiau žmonių. Ji niekada nesvajėjo tapti karaliene, jeigu jis kartais pasipirštų – nebent karaliaus žmona arba hercogiene; kita vertus, susituokusi su Djuku, ji jau buvo tapusi vikonte, taigi, tokios mintys turbūt atrodė godžiai. Netikėtai iškilo motinos veidas ir nuskambėjo jos žodžiai: „Tekėkite už turtų, – šito ji mokė Telmą ir Gloriją nuo mažų dienų. – Tekėkite už turtų ir jums niekada nieko netrūks.“

Šis patarimas nuolat persekiojo Telmą. Ji tai atmetė, tai vėl jį prisimindavo, netgi pasidavė jam, bet vis tiek sunkiai taikstėsi. Kaip tik šie žodžiai ar jų prasmė lėmė jos santuoką su Džunijoru, vėliau – su Djuku, kuris suteikė jai ledi Fernes titulą, ir galiausiai santykius su Deividu. Telma atsilošė kėdėje, girdėdama, kaip burzgia per Lamanšą plaukiančio laivo varikliai.

Vienaip ar kitaip, ant tokių pamatų Telma Morgan susikūrė savo gyvenimą.

2

1925 m. liepa

Viešbutis „Ritz“, Paryžius

Telma peržvelgė tarnaitės parinktas sukneles ir visas jas atmetė vienu rankos mostu. Ji atvyko į Paryžių vos prieš kelias valandas, tad, nors ir džiaugėsi susitikimu su Glorija, jautėsi išsekusi po kelionės, trukusios beveik dvi savaites, ir labiausiai troško pailsėti lovoje nei šnekučiuotis su susirinkusiais Redžio ir Glorijos svečiais. Elizė neturėjo laiko iškrauti visų Telmos lagaminų, kuriuose buvo ir vienintelė jos turima suknelė, tinkanti prie naujų išpūdingų Glorijos apdarų. Be to, Telma dar nebuvo sukaupusi drąsos pasirodyti esanti vargšė Glorijos Vanderbilt giminaitė.

Ji pažvelgė į savo plaštaką, ilgėdamasi masyvaus safyro žiedo, kurį mūvėjo beveik trejus metus. Kai susipažino, Džunijoras Konversas atrodė tinkama pora: impulsyvus, dėmesingas ir turtingas, dešimčia metų už ją vyresnis, kupinas kvapą gniaužiančių svajonių, akinančia žydrojo ekrano šypsena. Kaip teigė, jo šeima vertėsi geležinkelių verslu; nors Telma niekada nematė jo dirbančio, jam niekada netrūko

pinigų surengti prašmatniausiems vakarėliams su aukščiausio luomo žmonėmis ar nuolat pasirodyti prie Telmos apartamentų slenksčio su šampanu, papuošalais, cigaretėmis ir gėlėmis.

Juodu slapta susituokė, kai Telmai buvo septyniolika, o mažiau nei po metų Džunijoro palikimas buvo iššvaistytas. Jis įjunko spekuliuoti ir lošti, vėlai grįždavo namo, o kartais ir išvis nepareidavo. Sulaukusi aštuoniolikos Telma persileido – po baisus kruvino išmėginimo liko nevaisinga. Ryškioje ligoninės palatos šviesoje ji pagaliau pamatė tikrąjį Džunijoro veidą – berniuko, apsimetančio vyrų. Žmogaus, kuris tapo savo paties nepagrįstų svajonių įkaitu ir neįstengė išvelgti žalos, kurią darė aplinkiniams. Išleista iš ligoninės, Telma parvyko namo, paėmė Džunijoro lošimo pinigus, paslėptus už nepritvirtintos židinio plytos, ir paliko savo safyro žiedą ant svetainės stalo. Kitus metus ji praleido Kalifornijoje, kovodama dėl skyrybų, tuo pat metu mėgindama tapti aktore ir spekuliuodama išsiskyrusios aukštuomenės damos skandalinga šlove, kad pelnytų antrarūšius vaidmenis.

Telma nevalingai priglaudė ranką prie plokščio pilvo, vydamą tolyn prisiminimus, kurių verčiau nejudinti. Galbūt likimas buvo maloningas, leisdamas vaikeliui išsprūsti.

Vėl sutelkusi dėmesį į Elizę, Telma atmetė dar porą pasiūlytų drabužių. Mėlynąją „Lanvin“ suknelę, kurią įsigijo prieš dvejus metus, ir „Florrie Westwood“ suknią susiaurintu juosmeniu.

– Ar neturiu nieko auksinės spalvos? – paklausė ji sumukdama ant kušetės. Tarnaitė nėrė atgal į drabužinę, satarškėjo stumdomi vakarinių suknelių pakabai. Telma susirišo chalata, kurio rankogaliai jau atrodė nudėvėti – Glorijai teks ją nusivesti apsipirkti artimiausiu metu.

Tarsi pajutusi Telmos nerimą, į miegamąjį įžengė Glorija, ją lydėjo tarnaitė, nešina glėbiu vakarinių suknelių.

– Pamaniau, gal norėsi peržvelgti keletą manųjų, – pasakė ji ir nurodė tarnaitei eiti į Telmos drabužinę.

Kaip keistai pasisuka likimas: Glorijos santykiai su Redžinaldu Vanderbiltu užsimezgė kaip tik tada, kai Telmos ir Džunijoro santuoka žlugo. Juodu su Džunijoru vienas kitą šiek tiek pažinojo – kartais dalydavosi žirgų gardais Belmonte, kur Redžis laikė keletą žirgų. Kartą, dar prieš persileidimą, juodu su Džunijoru surengė vakarienę ir Telma pasirūpino, kad Redžis ir Glorija sėdėtų greta – ji jautė liūdesį ir kartu malonų džiugesį, stebėdama, kaip šiuodu tapo paskutine pora, apleidusia šokių aikštelę, ir įsitraukė į ilgą pokalbį, kol kiti svečiai išsiskirstė po namus žiemišką naktį. Galbūt jų pažintis buvo vienintelis geras dalykas, kurį Telmai pavyko išpešti iš savo griūvančios santuokos su Džunijoru, ir vien dėl to buvo verta ištekėti.

Elizė, paėmusi sukneles ir tiesdama jas ant lovos, metė į Telmą palengvėjimo kupiną žvilgsnį. Glorija atidžiai jas apžiūrėjo, glausdama vieną po kitos seseriai prie krūtinės. Santuoka jai tiko: Glorija visada buvo liesa ir silpnesnės sveikatos nei Telma. Ši graužėsi, kad nedalyvavo sesers vestuvėse, bet dar labiau dėl to, kad praleido dukterėčios, mažosios Glorijos, gimimą. Motina pasakojo, kad gimdymas buvo labai sunkus: Glorijai prireikė cezario pjūvio, paskui ji susirgo difterija ir prabuvo ligoninėje pirmąsias šešias mažosios Glorijos gyvenimo savaites.

Tačiau dabar sesuo atrodė sveikai. Šiek tiek priaugo svorio ir figūra tapo panašesnė į Telmos.

– Tikiuosi, šita tau tiks, – tarė Glorija. Ji įteikė Telmai juodą vakarinę suknelę apnuoginta nugara ir Telma šmurkštelėjo

už persirengimo užuolaidos. – Taip apsidžiaugiau, kad pagaliau atvyksti, negalėjau atsispirti pagundai surengti mažytę šventę. Džiaugiuosi turėdama Redžį ir kūdikį, bet man tavęs vis vien trūksta.

Telma nusimetė chalata. Ji suprato, ką norėjo pasakyti Glorija: abi turėjo draugų, bet jie negalėjo atstoti sesers artumo. Per metus, praleistus Kalifornijoje, Telma nuolat pagaudavo save besiilginti sesers. Kai Glorija pasitiko ją geležinkelio stotyje, ji pajuto, kad gyvenimas sugrižo į vėžias: dvi puselės vėl susijungė.

– Kaip tu? Kaip sekasi gyventi su Redžiu?

Kitapus užuolaidos Telma išgirdo Glorijos atodūsi.

– Nuostabiai. Argi ne baisu? Nenoriu piktdžiugiauti, bet dar niekada nebuvau tokia laiminga. Ir tai net ne dėl pinigų. Mes taip smagiai leidžiame laiką, tik trise.

Telma išėjo iš už drabužinės užuolaidos, taisydamasi elegantiško drabužio iškirptę; ji nurijo kandžią pastabą: Redžis ir Glorija niekada nebūna vieni – tik su kūdikiu ar tik dviese. Jų liukso kambariai „Ritz“ užė nuo žmonių: Glorija ir Redžis atsivežė savo darbuotojus iš Niujorko, kūdikis keliavo su savo palyda, įskaitant ir Telmos motiną. Glorijos ir Redžio santuoka buvo visokeriopa sėkminga: pasirašiusi vedybų dokumentus, jos sesuo tapo vienos turtingiausių Amerikos šeimų nare. Žiūrėdama į akinamai nuostabią suknelę, kurią Glorija jai pateikė kaip padėvėtą, Telma suprato, kad sesuo greitai priprato prie vyro prabangaus gyvenimo būdo.

Glorija sučiaupė lūpas.

– Netinka, atrodo išblyškusi.

Ji tuoj pat ištraukė iš krūvos kreminės spalvos „Vionnet“ suknelę.

– Pasimatuok šitą, tada galėsime eiti aplankyti kūdikio.

Telma pasimatavo antrąją suknelę. Ji negailėjo seseriai laimės, bet negalėjo nuslopinti pavydo. Jos pačios gyvenimas Kalifornijoje buvo sudėtingas, teko grumtis su vyro advokatais ir skaičiuoti centus; tuo metu ji negalvojo, kaip gyvens po skyrybų, kurių desperatiškai siekė. Dabar, kai kova baigta, Telma nebegalėjo ilgiau ignoruoti savo finansinės padėties.

Kai Telma pasirodė apsirengusi nauja suknele, Glorija pritariamai linktelėjo. Telma vėl apsilviko chalata ir paraitojo apspurusį rankogalį.

Seserys paliko tarnaites suruošti papuošalų ir nuėjo koridoriu į vaikų kambarį. Glorija pasibeldė, bet, joms dar nepėjus įeiti vidun, išėjo mažosios Glorijos auklė, už nugaros uždarydama duris.

– Kūdikis miega, – pranešė auklė Kyslich. Išsipūtusia kaip balandis krūtine, plačiaipetė, ši moteris labiau panėšėjo į futbolo komandos gynėją nei į vaiko auklę – stovėjo tiesia nugara, suėmusi durų rankenos bumbulą.

„Mama ją pasamdė, – tądien kiek anksčiau Telmai pasakė Glorija. – Ji atrodo labai atsidavusi vaikui, bet visąlaik tokia *griežta*. Iš to, kaip į mane žiūri, neatrodo, kad jai nors kiek patikčiau.“

Matydama, kaip auklė Kyslich sergsti vaikų kambario duris, Telma pagalvojo, kad Glorija sakė tiesą. Kyslich užrietusį nosį iš aukšto žvelgė į Gloriją, jos veido išraiška buvo kone įžūli.

– Jums vertėtų atsiminti, kad ji mano vaikas, – tai sakydama Glorija kilstelėjo smakrą. – Pati nuspręsiu, kada dera ją aplankyti.

Kyslich pakėlė antakius, bet paleido durų rankeną.

Kambarys buvo jaukus, apšviestas lempos, viename kampe stovėjo pilkšvai baltas lopšys. Glorija atitraukė nuo lopšio muslino užuolaidas ir ištiesė rankas.

– Kas gi čia mamytės gerutė mergaitė? – suburkavo imdama kūdikį ant rankų.

Mažoji Glorija nusižiovavo, putliu kumšteliu pasitrynė akutes. Ji jau nebuvo naujagimė, mokėsi vaikščioti; mergytė prisiglaudė veiduku motinai prie kaklo ir sutabalavo putliomis kojytėmis.

Glorija pabučiavo jai į pakaušį.

– Ar norėtum ją palaikyti?

Telma paėmė kūdikį.

– Ji gerokai ūgtelėjo.

Prieš metus Telma buvo užsukusi į Niujorką aplankyti naujagimės. Glorija sirgo difterija ir gulėjo ligoninėje, vaiku rūpinosi jūdviejų motina; ji perkėlė kūdikio lovėlę į vaikų kambarį, kad galėtų miegoti šalia mažylės. Telma norėjo paimti dukterėčią į glėbį, bet motina neleido – bijojo, kad gali apkrėsti ją bakterijomis, atneštomis iš Glorijos ligoninės palatos. Kai Glorija pasveiko, mama pasamdė auklę Kyslich ir su visais daiktais persikėlė nuolat gyventi į Glorijos ir Redžio namus, į vieną iš svečių miegamųjų.

Mama akylai prižiūrėjo mažąją Gloriją, bet ši vakarą jos nebuvo. Naudodamasi proga Telma paėmė ant rankų mergytę ir įkvėpė salsvo kūdikiško kvapo, sekundėlę įsivaizduodama, kad laiko glėbyje savo kūdikį. Jai už nugaros pasigirdęs žemas balsas nutraukė vaikų kambaryje tvyrančią tylą:

– Tu jai patinki.

Tarpduryje stovėjo Redžis Vanderbiltas. Jis žengė žingsnį į priekį, uždėjo ranką Glorijai ant peties ir pabučiavo Telmai į skruostą.

Nors buvo neaukštas, šalia seserų jis atrodė kaip milžinas, apgaulingai didesnis dėl stambaus kūno sudėjimo.

– Galbūt greitai mažoji Glorija turės pusbrolių ar pussesterę, su kuriais galės žaisti.

Telma nuleido akis, jos dukterėčia netvirtais pirščiukais sugriebė jai pirštą.

– Galbūt, – sušnabždėjo ji.

Telma negalėjo tikėtis geresnio svainio nei Redžis Vanderbiltas. Lipšnus, visada pakiliai nusiteikęs ir geraširdis, be to, neįtikėtinai dosnus ir visą laiką pasiruošęs pasiūlyti dar daugiau: daugiau maisto, vyno ar juoko. Jis gyveno visko pertekęs, turėjo daug lenktyninių automobilių, žirgų, nuolat rengė vakarėlius šimtams svečių. Tiesa, Telma nepritarė jo polinkiui lošti, bet Redžis dievino Gloriją ir to jau buvo gana.

– Žinoma, kad jai patinkate, – burbtelėjo Kyslich, padėdama sulankstyta antklodę atgal į lovę. – Jai patinka visi, kas ją paima ant rankų.

– Taip, ačiū, aukle, – suniurnėjo Redžis, apsikeisdamas žvilgsniais su Glorija. Ši sulaukė šypsena ir paėmė mažąją Gloriją, ketindama paguldyti į lopšį.

– Trolis, – iškošė Redžis, kai auklė jų nebegalėjo nugirsti. – Jei taip nebijočiau, ką pasakys tavo motina, Glorija, aš ją atleisčiau. Jūs, damos, eikite rengtis, po valandos mūsų laukia apačioje.

Privati viešbučio „Ritz“ svetainė buvo šviesi, virš švelnios žvakių skleidžiamos šviesos sietynuose spindėjo elektros lemputės. Vienoje kambario pusėje stovėjo valgomasis stalas, papuoštas gėlėmis, o kitoje ant pakylos sėdėjo trio ansamblis; muzikantai repetavo trūkčiojantį ritmingą kūrinį; pro šalį praėjo Glorija, dėliodama ant stalo ranka užrašytas

svečių korteles. Jiedvi su Telma nusileido apačion anksti – turėjo nurodyti restorano administratoriui padėti papildomą lėkštę su įrankiais.

– Žinau, kad paskutinę minutę, bet paskambino Betė – jos draugas vieši mieste. Lordas Fernesas, ar esi apie jį girdėjusi? – paklausė Glorija, pasilenkusi virš stalo su rašikliu rankoje užrašyti naujos kortelės. Padavėjui atnešus pintą kėdę, ji pažvelgė aukštyn. – Redžis jį pažįsta. Panašu, kad turi pinigų daugiau nei pats Dievas. Ne, patraukite šitą, – ji pamojo padavėjui. Glorija paėmė lordo Ferneso stalo kortelę ir apkeitė ją su kita, padėta šalia Telmos. – Kas žino? – mirktelėjo. – Aš susipažinau su Redžiu tavo rengtame vakarėlyje, paslauga už paslaugą...

Telma, paėmusi į rankas kortelę, stebėjo, kaip džiūsta rašalas, tada perbraukė pirštais kamučius.

– Nežinau... Mano skyrybos įteisintos vos prieš kelias savaites... Kaip tai atrodoys?

Glorija stvėrė kortelę jai iš rankų ir padėjo ant stalo.

– Tai viso labo vakarienė. Tu gyvenai atskirai nuo Džunijoro daugiau nei metus. Laikas pradėti galvoti apie savo ateitį.

Telma susiraukė, bet neprieštaravo, kad kortelė liktų kur buvusi. Glorija teisi, ji beveik niekada neklydo dėl Telmos reikalų. Vis dėlto Telma jautėsi nesmagiai vien nuo minties, kad teks pažindintis su nauju žmogumi. Ji vos per vieną vakarą pametė dėl Džunijoro galvą ir dėl to paskui kamavosi trejus metus.

– Tai tik vakarienė, – vėl pakartojo Glorija ir įbruko Telmai į ranką taurę šampano. – Ne visas likęs tavo gyvenimas. Mums reikia eiti. Ar turėčiau pasitvarkyti šukuoseną? – Jiedvi išėjo iš svetainės. – Nesu tikra dėl tos savo

tarnaitės, ji naudoja kur kas mažiau segtukų nei kadaise Džoana. *Prancūzė...*

Jos įėjo į „Petit Bar“, kurį Redžis buvo išnuomojęs Telmos vakarėliui kartu su privačia valgomąja sale. Ji negalėjo nuslėpti nuostabos matydama, kaip žmonės paklūsta Redžio nurodymams, bet tokia tad Vanderbiltų galia. Telma prisiminė vaikystės pokalbius su Glorija, jūdvių svajones, kurias pasakodavosi prieš miegą, gulėdamos vienodose lovose. Glorijos svajonė apie pasakišką romaną su ją dievinančiu vyru išsipildė. O Telmos gyvenimas pakrypo kita vaga.

Telmai iš ilgesio nudiegė širdį, matant, kaip Redžis prisitraukė Gloriją ir švelniai pabučiavo, paskui ją paleido, pro baro duris spalvotais stiklais įžengus pirmiesiems svečiams.

Nors labiau troško likusią vakaro dalį ilsėtis, Telma nutaisė giedrą veidą dėl Glorijos. Paėmusi taurę šampano, atsistojo šalia dvynės sesers prie durų, ji šypsojosi pažįstamiems veidams ir leido Glorijai pristatyti jai naujus žmones.

Telma nušvito išvydusi vieną vyrą, kuris lydėjo moterį, apsigaubusią kailiniu apsiaustu, visai netinkamu šiuo metų laiku.

– Nesakei, kad bus ir Haris! – atsisukusi tarė Glorijai.

Sesuo nusijuokė.

– Norėčiau nustebinti.

Telma apsikabino vyriškį.

Ji nebuvo mačiusi brolio nuo to laiko, kai dar buvo neištekėjusi. Tuo metu Haris pratinosi prie įprasto gyvenimo ir prie visam laikui karo paženklino kūno. Argone jis apsinuodijo dujomis ir visam gyvenimui įgijo drebulį. Telma nužvelgė brolių, pastebėjo, kaip jis mirkčioja stengdamasis paslėpti ašaras, nuolat besitvenkiančias akių kampučiuose.

Atrodė, kad dabar jis geriau valdo kūną, bet žvilgsnį vis dar temdė nerimas.

Ji atšlijo.

– Tu labai panašus į tėtį.

Haris nusijuokė.

– Tik kiek mažiau čia, – drebančia ranka prilietė retėjančius plaukus, tada paplekšnojo sau per juosmenį: – Ir kiek daugiau – čia. Norėčiau pristatyti tau savo žmoną Editą.

Telma suėmė Editą už rankų. Smulkutė blondinė žvirbliškai pakreiptu smakru – apie brolienę Telma žinojo tik iš Glorijos laiškų.

– Labai džiaugiuosi pagaliau su tavimi susipažinusi.

Telma nusivedė Harį ir Editą į atokesnį kampą prie baro ir jie ėmė šnekučiuotis. Haris taktiškai vengė Telmos skyrybų temos.

Po penkiolikos minučių juos pertraukė šaukštelio skimbčiojimo į krištolo taurę garsai. Telma atsigręžė į Redžį, stovintį prie baro su aukštai pakelta taure.

– Mudu su Glorija labai džiaugiamės, kad atvykote į mūsų kuklią šventę. O ypač esu pamalonintas, galėdamas pristatyti savo svainę Telmą, sugrįžusią į Europą. *Bienvenue*, – tarė jis, džiugiai šypsodamasis susirinkusiesiems. Redžis pakėlė taurę Telmos pusėn ir ji atsakydama kilstelėjo savąją.

Ištuštinęs taurę Redžis padėjo ją ant baro.

– O dabar eime valgyti! – jis atkišo Glorijai parankę, ši įsikibo ir juodu nužingsniavo į valgomąjį. Linktelėję Telmai, Haris ir Edita patraukė iš paskos, kiti svečiai poromis taip pat žengė marmuro koridoriumi. Telma apsidairė po tuštėjantį kambarį, akimirką sunerimusi, kad teks eiti vienai, bet staiga prieš akis išdygo vyras ir pasiūlė savo parankę.

Telma nepastebėjo šio vyro tarp Glorijos svečių – jis buvo gerokai vyresnis už ją, vidutinio ūgio, neišsiskiriančių bruožų. Rausvai gelsvi plaukai perskirti per vidurį ir sutepti vašku nuo smilkinių atgal, akys – blyškiai melsvos. Vienintelis išskirtinis bruožas buvo jo kostiumas – nepažįstamasis vilkėjo nepriekaištingai pasiūtą fraką, dailiai prigludusį prie lieknos figūros. Aukšta apykaklė ir balta varlytė, balti batai juodomis noselėmis. Anglas, pamanė Telma, žavėdamasi jo išvaizda.

Jis nusišypsojo.

– Kalbėjau su ponija Vanderbilt ir ji man pasakė, kad turėsiu garbės vakarieniauti šalia jūsų. Ar galiu jus palydėti?

– Žinoma, lorde Fernesai, – atsakė Telma, įsikibdama jam į parankę.

– Marmadjukas, – prisistatė lordas Fernesas, padavėjams nunešus lėkštes. Nors vilkėjo standų švarką ir apykaklę, lordas Fernesas akivaizdžiai atsipalaidavo per vakarienę – atsilošė kėdėje, užsikėlė vieną koją ant kitos, susinėrė pirštus ant sprando. – Vadinkite mane Marmadjuku. Drįstu teigti, – jis susiraukė, jo šiaurietiškas akcentas išryškėjo, – kad tai tapo mano sėkmės priežastimi. Duok berniukui vardą iš prakeikto eilėraščio* ir jam teks ko nors griebtis, kad nebūtų partiestas ant žemės mokyklos kieme.

– *Djukas* yra puiki alternatyva, nemanote? – tarė Telma. Ji mėgavosi lordo Ferneso draugija per vakarienę kur kas labiau, nei tikėjosi: jūdviejų pokalbis liejosi laisvai – taip sklandžiai, kad jie net pamiršo supančius svečius.

Lordas Fernesas linktelėjo.

– Skamba geriau – stipriau. Draugai vadina mane Djuku.

* Užuomina į George'o Colmano Jaunesniojo poemą „Seras Marmadjukas“ (angl. „Sir Marmaduke“).

Telma nusišypsojo, įsivaizduodama lordą Fernesą kaip raudonplaukį jaunuolį, ilgakojį ir ambicingą, ramiai, bet ryžtingai besiskinantį sau kelią.

– Ar dažnai tai nutikdavo? Muštynės mokyklos kieme?

Fernesas sukrizeno.

– Dažniau, nei derėtų pripažinti džentelmeniui. O jūs? Ar turite persekiojančių vaikystės šešėlių?

Telma gūžtelėjo pečiais.

– Vienas kitas apsistumdymas žaidimų aikštelėje, atsitiktinis susidūrimas su vienu kitu neklaužada. Tačiau mes neužsibūdavome vienoje mokykloje, kad galėtų rasti rimtesnė konkurencija. Dėl tėvo diplomatinės tarnybos nuolat kraustėmės iš vienos vietos į kitą.

Fernesas padėjo taure.

– Ir kaip jums tai patiko? Kraustyti iš vietos į vietą?

– O kaip jums patiko augti Jorkšyre? Pripranti prie to, kaip yra, – atsakė ji.

– Turbūt jūsų tiesa. O prie ko yra pripratusios tokios merginos kaip jūs?

Telma išsišiepė nužvelgdama salę.

– Norėčiau sakyti, kad esu pratusi prie šito, – pasakė ji, nužvelgdama krikščionius sietynus, diskretiškus ir dėmesingus padavėjus, laisvai besiliejančią vyną ir drąsiai madingus svečius. – Bet bijau, kad mudu su vyru buvome pratę prie kitokių linksmybių. Buvusiu vyru, – iškart pasitaisė ji.

– Atleiskite, – tarė Fernesas. – Nė nepagalvojau. Ar jis neseniai mirė?

– Ne, nemirė. Mes išsiskyrėme.

Telma laukė jo reakcijos. Ji prisiminė, kaip kartą draugė amerikietė pasibjaurėjusi suraukė nosį ir leptelėjo: „Oje, jie ten nesiskiria, o susiranda meilužes.“

Fernesas atsikrenkštė.

– Koks kvailys turi būti vyras, kad jūsų atsisakytų. Aš buvau laimingas su savo žmona Deize, tebūna lengva jai žemelė. Ne kiekvienam taip pasiseka.

Telma išraudo, o salė nuščiuvo. Stalo gale Redžis su skimbčiojo desertiniu šaukšteliu į taure.

– Draugai, noriu padėkoti dar kartą, kad pagerbėte mus apsilankydami ši nuostabų vakarą, – pradėjo jis stodamasis nuo kėdės. – Mano mieloji žmona sako, kad turėčiau palydėti jus visus į šokių salę kartu su mieląja svaine. Telma?

Telma pakilo. Kai Redžis ištiesė jai ranką, vyrai sutartinai atsistojo. Ansamblis ėmė groti tą pačią trūkčiojančią melodiją, kurią repetavo anksčiau, Glorijai dėliojant svečių korteles; Telma su Redžiu pradėjo šokį. Akies krašteliu Telma matė, kaip Glorija pakviečia šokti Hari, ir po kelių minučių salė prisipildė šokančių porų.

– Tu tikrai padarei įspūdį Fernesui, – tyliai pašnibždėjo Redžis. – Betė Leri greičiausiai ant tavęs griežia dantį.

– Nejaugi? – nustebo Telma. Žvilgtelėjusi Redžiui per petį, ji pamatė, kaip lordas Fernesas išveda šokti Betę. Ją tai suerzino, bet staiga Fernesas apsigrėžė, sukdamas Betę ratu, ir judviejų akys susitiko.

Pamaloninta Telma nusigrėžė.

– Ji geidžia jo dėmesio, bet pastangos greičiausiai bus bergždžios.

Gargždus Redžio juokas netrukus virto kosuliu.

– Mudviem šitai aišku, bet nesu tikras, ar tai supranta Betė. Įspėju tave, kad dėl jo laukia didelė konkurencinė kova, jau neskaičiuojant panelės Leri.

– Ir dėl ko gi?

– Maniau, kad Glorija tau užsiminė: palyginti su Djuko Ferneso turtais, aš skurdžius. Nors kai tokiu tempu leidžiame pinigų...

Telma rankos mostu nutraukė Redžio savigraužą.

– Na, Glorija man minėjo...

– Laivyba. Turėjo beveik visą flotilę šimtmečio sandūroje, karo metais pardavė visus laivus. Kai po paliaubų nukrito kainos, vėl viską supirko už grašius, palyginti su pardavimo kaina. Be abejo, buvo skundų, kaltinimų nesąžiningumu, bet viską lemia pinigai. Trisdešimt milijonų, kiek girdėjau. Svarais.

Lordas Fernesas ir Betė dar suko ratus aikštelėje, jis dirstelėjo Betei per petį, jam šypsantis blyškių akių vokai raukšlėjosi.

– Jo žmona mirė... prieš penkerius ar šešerius metus. Nuo to laiko jis viengungiauja, bet ne todėl, kad trūktų kandidačių. Pusė Sent Džeimso moterų atiduotų bet ką už tokį kašnelį.

Šokis baigėsi ir Redžis sulėtino žingsnius, įkišo ranką į liemenę; energingai judant jo skruostai nuraudo. Storas sprandas lengvai rėžėsi į standžią apykaklę; Telma žinojo, kad kai po vakarėlio jis nusisegs apykaklę, toje vietoje liks paraudusios ir nutrintos odos žymė.

– Pasakysiu tau atvirai, Telma. Glorija žino, kad buvai nelaiminga – nieko nuostabaus, turint omeny, už kokio ryklio buvai ištekėjusi. Ji nerimauja dėl tavęs. Jai labai svarbu, kad pasistengtum atsistoti ant kojų. Jei jau patraukei Ferneso akį... – Redžis išsiėmė iš kišenės cigarečių dėklą ir pažvelgė jai tiesiai į akis. – Na, juk verta pamėginti, ką manai?

Juodu lėtai žengė iš šokių aikštelės ir kone atsitiktinai atsidūrė šalia lordo Ferneso ir Betės.

– Labas vakaras, – pasisveikino Redžis. – Ak, lėtesnis kūrinys kaip tik tinka mano tempui. Bete, ar suteiksite man garbę? – Jis ištiesė ranką ir Betė akimirka dvejojo prieš sutikdama, jos pečiai smuktelėjo, kai Redžis nusivedė ją tolyn.

Kai lordas Fernesas prisiartino, Telmai nudiegė skrandį. Jai patiko jūdviųjų pokalbis per vakarienę, bet dabar, žinant, kad Glorija ir Redžis į juodu jau deda viltis, sukilo nerimas. Ir tie turtai... Ji žinojo, kad Fernesas turi pinigų, bet negi tai daro jį patrauklesnį?

– Ši muzika siaubinga... – pasakė lordas Fernesas. – Žinau nuostabią grupę, grojančią klube kitame miesto gale. Redžis juk neprieštaraus, tiesa?

Telma dirstelėjo kitapus salės. Redžis lyg sąmokslininkas stengėsi nukreipti Betės dėmesį, o Glorija, nepaisydama lėto dainos tempo, šoko čarlstoną su Hanibalu de Mesa.

„Ji nerimauja dėl tavęs.“

Pasibaigus vakarui, Glorija susikibs rankomis su vyru ir pakils liftu į viršutinį „Ritz“ aukštą, pabučiuos dukrytę linkėdama ramaus miego ir likusią naktį praleis Redžio glėbyje. Kitą rytą ji nusives Telmą nusipirkti suknelių, kurių medžiaga slys pirštais it vanduo; Vanderbilt pavardė buvo tas kapitalas, kurio jai reikėjo norint patogiai gyventi.

Telmos ranka nuslydo per baro stalviršį taip arti Ferneso, kiek tik išdrįso.

– Manau, jog neprieštaraus. Duokite man minutę.

Fernesas nušvito.

– Pasiimsiu palatą.

Telma nuskubėjo į šokių aikštelę.

Glorija jau žinojo, ką praneš dvynė sesuo.

– Fernesas? – tepaklausė ji, vos nepraleisdama šokio žingsnio.

– Ar galiu pasiskolinti tavo apsiaustą?

Glorija nusijuokė.

– Pasakyk Fernesui, kad jei pamesi, jam teks nupirkti naują.

Hanibalas pakėlęs ranką apsuko Gloriją, jos suknelės kutai su karoliukais plaikstėsi sukantis.

Telma rado Fernesą, laukiantį viešbučio vestibulyje su per ranką permestu paltu.

– Aš pasiruošusi, – ji linktelėjo prieidama. Jis uždėjo ranką Telmai ant nugaros. – Kur keliausime, lorde Fernesai?

– Prašau vadinti mane Djuku.

Sudomino? Pirkite knygą MONARCHO MEILUŽĖ
bene geriausia kaina ČIA



JAUSMŲ KLASIKA

*Tikrais faktais paremtas pasakojimas apie
Telmą Morgan, kuri pavergė princo Edvardo širdį,
prieš jam atsisakant sosto dėl... Volisos Simpson.*



1926 m. vasarą Telma Morgan išteka už vikonto Djuko Ferneso ir įžengia į tviskantį turtų ir privilegijų pasaulį. Amerikiečių diplomato dukteriai naujasis anglų aristokratijos atstovės gyvenimas primena pasaką – ypač, kai vyras supažindina su Velso princu Edvardu.

Sutuoktinio neištikimybė paskatina Telmą stačia galva nerti į meilės romaną su Edvardu. Tačiau laimė trunka neilgai. Kai Telmos dvynė sesuo Glorija Vanderbilt įsivelia į visų plačiai aptarinėjamą skandalą, judviejų su princu meilei išskyla grėsmė. Išvykdama į Niujorką palaikyti sesers, Telma paprašo savo naujosios draugės Volisos Simpson paslaugos – palaikyti Edvardui draugiją, kad nesijaustų vienišas. Ji nė nenumano, kuo visa tai baigsis.



*Pasakodama šių įspūdingą meilės, ištikimybės ir išdavystės istoriją,
Bryn Turnbull skaitytojus nukelia iš triukšmingo Paryžiaus,
iš spindinčio viešbučio „Ritz“ ir Prancūzijos Rivjeros į privačius
Sent Džeimso rūmų apartamentus ir ramų užmiesčio dvarą.*



www.svajoniuknygos.lt

www.facebook.com/svajoniuknygos